

Облѣхна го свеж ноцен вѣтрецъ, напоенъ съ миризъ на росенъ. Ясночервенъ, огроменъ мѣсецъ изникваше задъ потѣмнелия силуетъ на крепостта, която се извисяваше въ далечината. Хълмове и долини мълчаха, застина-ли въ царствена тишина, потѣнали въ таинствени сенки. Въ далечината Хебър блеснукаше като сребърна жичка, ридовете чезнеха призрачно-ни.

Асен отправи жадно взоръ къмъ тъмния черенъ силуетъ.

Дали тамъ бяха вече успѣли да нахлуятъ грѣцки войски? Това щеше да бѣде съдбоносно за него. Българите трябваше на всяка цена да изпреварятъ комненовите пълчища, за да не бѣдатъ заградени отъ всички страни, при едно желаніе на грѣците да ги обхванатъ като въ клещи. Със сигурния заслонъ на крепостта задъ гърба си, те щяха да могатъ да раздвигатъ въ искусствена игра куманската конница. Дано крепостта можеше да се вземе откъмъ изтокъ. Дано реката не беше придшла много... Но тамъ, между тия ридове и реки, не ги ли чакаше спотаена Комненовата войска? Ако можеше да се заобиколи откъмъ югъ. По-безопасно щеше да бѣде. Защото грѣците неизбежно настѣпваха откъмъ изтокъ, край десния брягъ на Хебѣра...

Царятъ внезапно спря.

Този чуденъ шумъ! Той отново долепи ухо до земята. Росните треви измокриха лицето му. Звукътъ личеше все по-ясно. Сякаш хиляди води клокочеха въ стройната песенъ някакъвъ старъ, познатъ напевъ. Той продължи да се лута изъ гората, зърна въ низината лагера на куманите, слезе къмъ тяхъ. Стражите го познаха отдалечъ и го пропускаха съ почитително вди-не на сулицата.

Колкото повече слизаше надолу, толкова повече шумътъ ставаше по-ясенъ. Тукъ таме се препѣваше въ останки отъ стари основи, минаваше край полуразрушени зидове, които се издигаха зловещи и черни въ звездния сумракъ. Личеше си, че някога това е било древно селище. Изведнѣжъ той спря. Предъ него стоеше стариненъ храмъ съ хубави, стройни колони. Въ дѣното на храма се откриваше, полузакритъ отъ шумата, входъ на пещера. Отъ